

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 339/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., R., zastúpeného Advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. M. R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007, postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 164/2008 z 25. septembra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 51/2012 z 13. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2013 doručená sťažnosť M. M., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007, postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 164/2008 z 25. septembra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 51/2012 z 13. augusta 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania na strane odporcu o vypratanie bytu vedenom pod sp. zn. 3 C 378/2005 pred okresným súdom. Navrhovateľ uvedeného konania súčasne s návrhom vo veci samej doručil aj návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby sťažovateľovi bol zakázaný vstup do bytu. Okresný súd v označenom konaní rozhodol vo veci samej rozsudkom z 27. októbra 2006 tak, že žalobe navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovel a o návrhu na vydanie predbežného opatrenia rozhodol uznesením z 30. októbra 2007 tak, že návrhu vyhovel.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 7/2007 zo 4. septembra 2008, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľ podal tiež aj odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o predbežnom opatrení sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007, o ktorom rozhodol krajský súd vzhľadom na zmeňujúci rozsudok vo veci samej (sp. zn. 10 Co 7/2007 zo 4. septembra 2008) uznesením sp. zn. 10 Co 164/2008 z 25. septembra 2008 tak, že odvolanie odmietol z dôvodu, že odvolaním napadnuté rozhodnutie o predbežnom opatrení (sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007) zaniklo inak. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poukázal na § 77 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorého predbežné opatrenie zanikne, ak sa vo veci samej návrhu nevyhovelo. Sťažovateľ zároveň s odvolaním podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 51/2012 z 13. augusta 2012 tak, že konanie o dovolaní zastavil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „*dospel*

k záveru, že dovolanie odporcu smeruje proti takému súdnemu rozhodnutiu, u ktorého zákonom stanovené podmienky neumožňujú podanie dovolania a preto ani vecné preskúmanie napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní. Ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a preto treba dovolacie konanie zastaviť.“.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu okresnému súdu vytýka, že ani jemu ani jeho právnomu zástupcovi predmetné uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení nebolo doručené, a tým malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že až „*dňa 13. 2. 2008 som osobne na okresnom súde prevzal uznesenie okresného súdu, proti ktorému som podal odvolanie a žiadal som, aby ho odvolací súd zrušil a aby mu vec vrátil na ďalšie konanie... Okrem toho ako občan bez právneho vedomia som podal vopred a súčasne podal dovolanie, a to z toho dôvodu, aká bude reakcia zo strany dovolacieho súdu.*“. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 Co 164/2008 z 25. septembra 2008, ktorým krajský súd odmietol odvolanie proti uzneseniu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie, sťažovateľ namieta, že s právnym názorom odvolacieho súdu „*sa nemohol takmer vôbec uspokojiť*“, preto trval na svojom predbežne podanom dovolaní. Krajskému súdu však sťažovateľ vyčíta najmä to, že „*vec prejednal bez našej účasti, čím mi odňal možnosť konať pred súdom*“. Sťažovateľ najvyššiemu súdu vyčíta to, že „*vo veci nekonal*“ aj napriek tomu, že boli porušené jeho označené práva krajským súdom.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd meritórne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR a na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Ružomberok, Krajského súdu v Žiline a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 C 378/2005 porušené bolo.

2. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v Bratislave prikazuje, aby znovu vec prerokoval a o nej rozhodol v konaní pod sp. zn.: 1 Cdo 51/2012.

3. M. M. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000 € ktoré je Okresný súd v Ružomberku povinný zaplatiť do 1 mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň žiadal, aby v súvislosti s jeho predchádzajúcim podaním vedeným pod sp. zn. Rvp 14200/2012 (ktoré bolo vybavené odložením veci) mu bola zachovaná lehota ku dňu podania tohto predchádzajúceho podania (doručeného 7. decembra 2012).

Ústavný súd telefonicky na okresnom súde zistil, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 Co 164/2008 z 25. septembra 2008 nadobudlo právoplatnosť 11. novembra 2008 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 51/2012 z 13. augusta 2012 nadobudlo právoplatnosť 18. októbra 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, aj bez predchádzajúcej výzvy na spresnenie petitu sťažnosti sťažovateľa, keďže ani prípadné doplnenie v tomto smere by nemohlo za žiadnych okolností viesť k inému výsledku tohto konania aj vzhľadom na dôvody odmietnutia tejto sťažnosti.

1. Vo vzťahu k postupu okresného súdu a jeho uzneseniu sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007, ktorým okresný súd rozhodol o predbežnom opatrení, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu a jeho uznesenie sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu a jeho uzneseniu sp. zn. 3 C 378/2005 z 30. októbra 2007 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 164/2008 a jeho uznesenie z 25. septembra 2008 a napadnutý postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 51/2012 a jeho uznesenie z 13. augusta 2012, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je podaná oneskorene.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Ako už bolo uvedené, napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 Co 164/2008 z 25. septembra 2008 nadobudlo právoplatnosť 11. novembra 2008 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 51/2012 z 13. augusta 2012 nadobudlo právoplatnosť 18. októbra 2012. Sťažovateľ svoju sťažnosť doručil ústavnému súdu 16. mája 2013, teda zjavne po lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorú v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že v súvislosti s prerokovávanou sťažnosťou nebolo možné zachovať lehotu podľa predchádzajúceho podania sťažovateľa, keďže sťažovateľovi bola poskytnutá lehota na doplnenie jeho podania vedeného pod sp. zn. Rvp 14200/2012, v rámci ktorej svoje podanie v súlade s výzvou ústavného súdu nedoplnil, hoci v tom čase už disponoval napadnutými uzneseniami tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov bol ústavný súd nútený jeho podanie nazvané ako „podnet“ odložiť, čím sa konanie vedené pod sp. zn. Rvp 14200/2012 doručením oznámenia o odložení podania (z 24. apríla 2013) 3. mája 2013 skončilo. Z uvedeného vyplýva, že konanie o predchádzajúcom podaní sťažovateľa bolo skončené ešte pred doručením tejto sťažnosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa návrhom na zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu uvedeným v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013